

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Alexandra Šímy a soudkyň JUDr. Vladimíry Ladmanové a Mgr. Miroslavy Jarošové ve věci žalobce **innogy Energie, s.r.o.**, se sídlem v Praze 10, Limuzská 3135/012, IČ 49903209, zast. Mgr. Karlem Stypou, advokátem v Praze, Rubešova 162/8, proti žalované **L. D.**, nar. 3. , trvale bytem v , o **14.648,71 Kč s přísl.**, k žalobcovu odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Chebu č.j. 16 C 273/2016-40 ze dne 30.3.2017

takto:

I. Rozsudek Okresního soudu v Chebu č.j. 16 C 273/2016-40 ze dne 30.3.2017 se v napadených výrocích II. a III. mění tak, že žalovaná je povinna žalobci zaplatit částku 1.215,28 Kč a na účet jeho zástupce Mgr. Kamila Stypy, advokáta v Praze, Rubešova 162/8, nahradit náklady řízení ve výši 1.768,- Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci na účet jeho zástupce Mgr. Kamila Stypy, advokáta v Praze, Rubešova 162/8, náklady odvolacího řízení ve výši 3.420,- Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem vyhověl soud I. stupně žalobě co do částky 13.433,43 Kč s příslušenstvím (výrok I.), zamítl zbytek nároku ve výši 1.215,28 Kč (výrok II.) a přiznal žalobci právo na náhradu 84 % nákladů řízení ve výši 1.485,- Kč (výrok III.). Uplatněné nároky vznikly žalobci ze smlouvy o sdružených službách dodávky plynu ze dne 28.7.2014 a

ze smlouvy o odběru elektřiny ze dne 3.4.2014. Soud I. stupně přiznal žalobci právo na zaplacení částek 7.265,03 Kč s přísl. za dodávku plynu podle faktury č. 8511498222 a za dodávku elektřiny ve výši 6.168,40 Kč podle faktury č. 8511535663 s tím, že je žalovaná platně uznala ve smyslu ust. § 2053 občanského zákoníku. Ohledně dalších nároků ze smlouvy na dodávku elektřiny (úrok z prodlení 116,01 Kč, poplatek za uzavření dohody o splátkách 300,- Kč a smluvní pokuty za opožděnou úhradu záloh v celkové výši 300,- Kč) a ze smlouvy o dodávce plynu (smluvní pokuta za prodlení s vyúčtovací fakturou 100,- Kč, úrok z prodlení 99,27 Kč a poplatek za uzavření dohody o splátkách 300,- Kč) dospěl k závěru, že ujednání o jejich vzniku byla ve smyslu ust. § 1813 občanského zákoníku neplatná. Šlo o ujednání, která zakládala v rozporu s požadavkem přiměřenosti významnou nerovnováhu práv a povinností stran v neprospěch spotřebitele, smluvními pokutami byly zajištěny pouze závazky žalované. Soud I. stupně odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR Cpnj 200/2013 a uvedl, že při placených upomínkách a smluvních pokutách došlo ke zhoršení právního postavení spotřebitele a nelze rozumně očekávat, že by spotřebitel se smluvní pokutou a se značnou částkou za upomínku souhlasil, pokud by nešlo o formulářovou smlouvu. Toto ujednání bylo podle soudu I. stupně zjevně nemravné, a proto neplatné podle ust. § 580 a § 588 občanského zákoníku.

Proti výroku II. a výroku o nákladech řízení III. podal žalobce včasné odvolání, v němž namítl, že podmínky ust. § 1813 občanského zákoníku nebyly v tomto případě dány. Podle tohoto ustanovení musí být současně splněno několik požadavků: musí jít o smluvní ujednání, toto smluvní ujednání zakládá významnou nerovnováhu práv a povinností stran, jde o nerovnováhu v neprospěch spotřebitele a tato nerovnováha je v rozporu s požadavkem přiměřenosti. V daném případě nebyla vytvořena významná nerovnováha. Částka 300,- Kč za sjednání splátkového kalendáře je cenou za službu poskytovanou žalobcem nad rámec jeho smluvních povinností, při níž se žalobce současně vzdává svého práva na včasnou úhradu dluhu. Uzavření dohody o splátkách je vždy v zájmu dlužníka. Každou smluvní pokutu lze považovat za zhoršení postavení spotřebitele, a proto je vždy nutno zkoumat, do jaké míry je postavení spotřebitele zhoršeno a zda nerovnováha dosahuje významné výše. V daném případě nedošlo ani k rozporu s požadavkem přiměřenosti, protože smluvní pokuty ve výši 100,- Kč byly vyúčtovány za prodlení s platbami v řádech tisíců korun. Takové ujednání nemohlo navodit významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran. Proto žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výrocích II. a III. zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v napadeném rozsahu podle ust. § 212 a 212a o.s.ř., aniž by k tomu bylo potřeba podle ust. § 115a o.s.ř. nařizovat jednání, a s přihlédnutím k důvodům obsaženým v odvolání shledal, že odvolání bylo podáno důvodně.

Soud I. stupně rozhodl o nárocích uvedených ve výroku I. napadeného rozsudku na základě uznání dluhu, které posoudil ve smyslu ust. 2053 občanského zákoníku jako platné. Tomuto závěru je třeba přisvědčit, uznání dluhu svým obsahem skutečně vyhovělo ust. § 2053 občanského zákoníku, bylo sepsáno v písemné formě a obsahovalo specifikaci uznávaných závazků i projev vůle dluhu uhradit.

V dané souvislosti ale nelze přehlédnout, že předmětem uznání nebyly jen dluhy za dodanou elektřinu a plyn a podle shora citovaných faktur č. 8511535663 a 751149822, ale i další nároky z obou smluv, a to ze smlouvy na dodávku elektřiny úrok z prodlení ve výši 116,01 Kč a poplatek za uzavření dohody o splátkách 300,- Kč a ze smlouvy o dodávce plynu

úrok z prodlení ve výši 99,27 Kč a poplatek za uzavření dohody o splátkách 300,- Kč. Také ohledně těchto nároků tedy s ohledem na platné uznání dluhu nastala fikce existence závazku v době uznání, a to bez ohledu na to, zda ujednání o jejich vzniku bylo platné či nikoliv. Protože žalovaná se žalobě nijak nebránila a nevyvracela fikci existence závazku v době jeho uznání, nezbylo než podle citovaného ust. § 2053 občanského zákoníku uzavřít, že žalobce měl právo na úhradu veškerých platně uznaných nároků, tedy i na úhradu obou poplatků za uzavření dohody o splátkách a obou úroků z prodlení.

Zbývající nároky (smluvní pokuta 300,- Kč za opožděnou úhradu záloh podle smlouvy o dodávce elektřiny a smluvní pokuta 100,- Kč za opožděnou úhradu vyúčtovací faktury podle smlouvy o dodávce plynu) nebyly uznány, nicméně žalobci přesto vznikl nárok na jejich úhradu. Dohody o smluvních pokutách byly ujednány platně v souladu s ust. § 2048 občanského zákoníku, obsahovaly jak specifikaci zajištěné povinnosti, tak určení výše sankce. Protože žalovaná porušila obě zajištěné povinnosti a neuhradila včas své závazky, měl žalobce právo i na úhradu těchto smluvních pokut. Odvolací soud totiž na rozdíl od soudu I. stupně neshledal, že by uvedené nároky vznikly ze zakázaných ujednání ve smyslu ust. § 1813 občanského zákoníku. Soudu I. stupně lze přisvědčit v tom, že v obou smlouvách byly smluvními pokutami zajištěny jen závazky žalované, ke vzniku významné nerovnováhy práv a povinností stran v jejich důsledku nedošlo, výši sankcí totiž nebylo možno považovat za nepřiměřenou zajištěným povinnostem.

Odvolací soud tedy shledal, že žalobce měl nárok na zaplacení všech pohledávek, kterých se v tomto řízení domáhal, proto rozsudek v napadené části změnil podle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. a přiznal žalobci právo na zaplacení částky 1.215,28 Kč.

V souvislosti s tím pak znovu rozhodl o nákladech před soudem I. stupně podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., žalobce byl v této fázi řízení zcela úspěšný a měl právo na náhradu veškerých nákladů. Ty zahrnovaly soudní poplatek ze žaloby ve výši 800,- Kč, 2 úkony právní služby po 300,- Kč, 2 režijní paušály po 100,- Kč a DPH 168,- Kč.

Žalobce byl zcela úspěšný i v odvolacím řízení, a proto měl právo podle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. i na náhradu nákladů vynaložených před odvolacím soudem. Tyto náklady odpovídaly celkem částce 3.420,- Kč a sestávaly ze soudního poplatku 1.000,- Kč, 1 úkonu právní služby po 1.700,- Kč, 1 režijního paušálu za 300,- Kč a DPH 420,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není přípustné odvolání ani dovolání.

V Plzni dne 27.09.2017

**JUDr. Alexander Šíma, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Hana Vocolková